armanna ár hvert á sýslufundi sínum og annan til vara, ef hins missir við á stjórnarárinu. Annan nefndarmann og varanefndarmann kýs hreppsnefnd Grýtubakkahrepps á sama hátt, á þeim fundi sínum, þar sem að lögum ber að kjósa oddvita til næsta fardagaárs. Hinn þriðja nefndarmann og varanefndarmann hans lætur hreppstjóri Grýtubakkahrepps kjósa á hreppaskilaþingi vor hvert eptir sömu reglum, sem gilda um kosning hreppsnefndarmanna, en þó þannig, að hvorki sýslunefndarmaður hreppsins nje hreppsnefndarmenn greiði, atkvæði. **157**

5. gr.

Stjórnarnefnd ekknasjóðsins hefir á hendi alla framkvæmd, fjárheimtur, fjárveitingar og reikningshald sjóðsins þá 12 mánuði, sem hún er kosin til. Hún kýs sjer sjálf formann og skiptir að öðru leyti nefndarstörfum milli nefndarmanna eptir því, sem hún álítur bezt haga. Við lok hvers stjórnarárs, semur hún skýrslu yfir gerðir sínar á árinu og reikning um tekjur og gjöld sjóðsins á sama tímabili. Þessa skýrslu ásamt reikningnum sendir hún hreppsnefndinni sem fyrst verða má til rannsóknar og gerir hreppsnefndin við hana þær athugasemdir, er henni kann að þykja ástæða til. Hreppsnefndin sjer því næst um, að skýrslan og reikningurinn sje lesin upp á hausthreppaskilum og sveitarmönnum gefinn kostur á að segja álit sitt um þetta efni. Þar eptir sendir hreppsnefndin sýslunefndinni málið með athugasemdum þeim, er gerðar hafa verið, og úrskurðar sýslunefndin til fullnaðar um þau atriði, er þörf gerist.

Brjef ráðgjafans fyrir Ísland *til landshöfðingja* **um sölu á afrjettarlandi undan Kvennabrekku.** — Eptir að áðaneytið hafði meðtekið þóknanlegt brjef yðar, herra landshöfðingi, dagsett 10. júní þ. á., hefir hans hátign konunginum, samkvæmt þegnsamlegustu tilmælum mínum 30. f. m. allramildilegast þóknast að veita allrahæst samþykki til þess að selja megi undan ljensjörðunni Kvennabrekku bóndanum á Háafelli, Benedikt Þórðarsyni, landspildu þá á afrjettarlandinu Geldingadal, er nær frá Merkjahjalla að Djúpadalsgili, fyrir 450 kr., er varðveitast fyrir prestakallið á þann hátt, er stiptsyfirvöldin telja tryggilegan, og með því skilyrði að beitarítak það, er hvílir á tjeðri ljensjörð samkvæmt sættagjörningi 13. desbr. 1849, staðfestum af stiptsyfirvöldunum 9. marz s. á. falli algjörlega burt við söluna, og að eptirleiðis verði farið með hina umgetnu landspildu sem aðrar bændaeignir að því er snertir alla skatta og skyldur. **158** 17. okt.

Þetta undanfelli jeg ekki að tjá yður til þóknanlegar leiðbeiningar og frekari birtingar fyrir hlutaðeigendur.

Brjef ráðgjafans fyrir Ísland *til landshöfðingja* **um endurgjald á útfararkostnaði dansks sjómanns.** — Þjer hafið, herra landshöfðingi, með þóknanlegu brjefi, dagsettu 25. apríl þ. á., sent hingað brjef amtmannsins yfir Suðuramtinu og Vesturamtinu um endurgjald til Mosvallahrepps á kostnaði við útför dansks sjó- **159** 22. okt.

159 manns eða verzlunarþjóns, Peders Christians Pedersens að nafni, sem var sveit-
22. okt. lægur í Friðrikshöfn. Út af þessu hefir ráðaneytið fyrir Ísland skrifað innanríkisráðaneytinu og beðið það samkvæmt reglum þeim, er hingað til hefir verið fylgt í viðskiptum milli íslenzkra og danskra framfærslusveita, þegar um endurgjald á sveitarstyrk hefir verið að ræða, — með því að hin nýju ákvæði um endurgjald útfararkostnaðar í hinum dönsku fátækralögum frá 9. apríl 1891, er eigi gilda á Íslandi, virtust eigi geta gert neina breyting á reglum þessum, — að hlutast til um að hinn umræddi útfararkostnaður, 56 kr. 88 a., verði greiddur af framfærslusveit hins framliðna, og hefir innanríkisráðaneytið nú skýrt frá því að það hafi 3. þ. m. skrifað Hjörringsamti þannig:

»Í erindi, sem endursent var með brjefi amtsins, dagsettu 19. f. m., hefir amtmaðurinn yfir Suðuramti og Vesturamti Íslands, kært það, að amtið með úrskurði sínum, dagsettum 5. febr. þ. á, hefir neitað að leggja fyrir bæjarfjelag Friðrikshafnar sem framfærslusveit Peders Christians Pedersens, sjómanns eða verzlunarþjóns, er farizt hafði af slysförum á Íslandi, að endurgjalda Mosvallahreppi á Íslandi kostnað nefnds hrepps út af útför hlutaðeiganda, og hefir amtið í þessu efni skírskotað til þess, að dvalarsveit geti samkvæmt 44. gr. fátækralaganna frá 9. apríl 1891 eigi heimtað útfararkostnað endurgoldinn af framfærslusveit, og að það sje sanni næst, að framfærslusveit hjer hafi eigi meiri skyldu gagnvart sveitarfjelagi á Íslandi, en öðru sveitarfjelagi í hinu eiginlega konungsríki.

Út af þessu er amtinu hjer með þjónustusamlega til vitundar gefið til leiðbeiningar og frekari birtingar, að samkvæmt reglum þeim, er hingað til hefir verið fylgt í viðskiptum danskra og íslenzkra sveitarfjelaga, ber framfærslusveit að greiða að fullu kostnað dvalarsveitar við framfærslu og umönnun þurfamanns, og að fátækralögin frá 9. apríl 1891, er eigi eru gildandi á Íslandi, hafa eigi getað dregið neitt úr þessari skyldu.

Af þessu leiðir, að bæjarfjelagi Friðrikshafnar ber að endurgjalda Mosvallahreppi á Íslandi kostnað hans við útför umgetins Peders Christians Pedersens, og er kostnaður þessi, samkvæmt reikningi og tveim fylgiskjölum, er hjermeð endursendast, 56 kr. 88 a.

Þetta er yður, herra landshöfðingi, hjer með þjónustusamlega til vitundar gefið, til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar fyrir amtmanninum yfir Suðuramtinu og Vesturamtinu og í B-deild Stjórnartíðindanna.

Veitt sýslan.

27. nóvbr. *Kand. veter. Magnús Einarsson* skipaður *dýralæknir í Suðuramtinu og Vesturamtinu* frá 1. nóvbr. að telja.